

ΤΑ ΡΟΔΑ.

Τίς ποτε δυνάμενος νὰ ἐξυμνήσῃ δὲν ἐξύμνησε τὸ ρόδον; Οἱ ποιηταὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἐκτραγωδήσωσι τὸ κάλλος, μηδὲ ν' ἀποτελειώσωσι τὸν ἔπαινον αὐτοῦ· ὠνόμασαν εὐλόγως αὐτὸ πλάσμα οὐράνιον, στολισμὸν τῆς γῆς, δόξαν τοῦ ἔαρος· ἀλλὰ ποία τις ἐκφρασις ἐξέφρασέ ποτε τὰ θέλγητρα τούτου τοῦ ὡραίου ἀνθους, τὴν τρυφήν τοῦ ὅλου καὶ τὴν θεῖαν αὐτοῦ χάριν; Ὅποτε διανοίγεται, ὁ ὀφθαλμὸς ἀκολουθεῖ εὐφραινόμενος τὰς ἁρμονικὰς αὐτοῦ περιγραφάς. Ἀλλὰ πῶς νὰ περιγράψῃ τις τὰς σφαιρικὰς μερίδας ἐξ ὧν σύγκειται, τὰ ψυχαγωγὰ αὐτοῦ χρώματα, τὴν γλυκεῖαν εὐωδίαν τὴν ὁποίαν διαχέει; Ἰδὲ αὐτὸ κατὰ τὸ ἔαρ ὑψονόμενον ἄβρως ἐπὶ τῆς κορυφῆς φυλλάδ' „ περικεκυκλωμένον ἐκ πολλῶν καλύκων· ἐδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ βασίλισσα τῶν ἀνθῶν παίζει πρὸς τὸν κινουῦντα αὐτὴν ἀέρα, ὅτι στολίζεται μετὰ τῶν σταγόνων τῆς βρεχούσης αὐτὴν δροσού, ὅτι μειδιᾷ πρὸς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου αἵτινες διανοίγουσιν αὐτήν· ἐδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ φύσις ἐξηντλήθη δίδουσα ἀφθόνως τὴν δροσιὰν, τὸ κάλλος τῶν σχημάτων, τὴν εὐωδίαν, τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν χάριν. Τὸ ρόδον καλλωπίζει ὅλην τὴν γῆν· εἶναι τὸ κοινότατον τῶν ἀνθῶν. Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν τὸ κάλλος αὐτοῦ ἀποτελειοῦται, ἀπομαραίνεται· ἀλλ' ἕκαστον ἔαρ ἀποδίδει ἡμῖν αὐτὸ δροσερὸν καὶ νέον. Εἰς μάτην οἱ ποιηταὶ ἐξύμνησαν τὸ ρόδον, δὲν ἐγήρασεν ὁ παρ' αὐτῶν αὐτοῦ ἔπαινος, καὶ τὸ ὄνομα μόνον τοῦ ρόδου ἀνανεάζει τὰ πονήματα αὐτῶν. Ὅν τὸ σύμβολον ὅλων τῶν ἡλικιῶν, διερμηνεὺς ὅλων τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν, τὸ ρόδον μετέχει τῶν ἐορτῶν, τῆς χαρᾶς, τῶν πόνων. Ἡ ἐρασμία εὐθυμία στεφανόνηται μετ' αὐτοῦ,

ἡ ἀγνὴ αἰδῶς λαμβάνει τὴν γλυκεῖαν ἐκείνου εὐχροίαν· παρα-
βάλλουσι πρὸς αὐτὸ τὸ κάλλος· δίδουσι τὸ ρόδον ὡς βραβεῖον
εἰς τὴν ἀρετὴν· εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς νεότητος, τῆς ἀθωότητος
καὶ τῆς ἡδονῆς· ἀνήκει εἰς τὴν Ἀφροδίτην· καὶ, ἐφάμιλλον ὄν
αὐτοῦ τοῦ κάλλους, τὸ ρόδον ἔχει ὡς ἐκεῖνο τὴν χάριν, ἔτι
ὠραιοτέραν τοῦ κάλλους.

Ὁ Ἀνακρέων, ὁ ποιητὴς τῶν Ἑρώτων, ἐξύμνησε τὸ ρόδον,
καὶ διὰ τὸ ἐπαινέσωμεν αὐτὸ καλῶς, ἀρκεῖ νὰ λάβωμεν τὰς
ὥδὰς αὐτοῦ.

Εἰς Ρόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
Μέλομαι ρόδον τέρεινον
Συνέταιρον ὁξὺ μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τόδε καὶ βροτῶν χάρημα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων Ἑρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
Γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πείραν
Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ, κούφως
Προσάγοντ' Ἑρωτος ἄνθος.
Ἀσφύ τὸδ' αὐτὸ τερπνὸν
Θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,

Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως,
Ῥοδοπήχες δὲ Νύμφαι·
Ῥοδόχρους δὲ κάφροδίτα
Παρά τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει
Τόδε καὶ χρόνον βιάται,
Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
Νεότητος ἔσχεν ὁδμήν.
Φέρε δὴ, φύσιν λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε Πόντος ἀφρῶ,
Πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
Φοβερὴν θεὰν Ὀλύμπῳ,
Τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
Νέον ἔρνος ἤνθισε Χθών,
Πολυδαίδαλον λόχευμα.
Μακάρων θεῶν δ' ὄμιλος,
Ῥόδων ὡς γένοιτο, νέκταρ
Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

ΦΥΛΛΟΝ ΡΟΔΟΥ

Ποτέ δὲν ἐνοχλεῖ.

Ἦτο ἐν Ἀμαδάνῃ ἀκαδημία τῆς ὁποίας οἱ κανονισμοὶ ἦσαν τοιοῦτοι· « Οἱ ἀκαδημαῖκοι θὰ σκέπτονται πολὺ, θὰ γράφωσιν ὀλίγα, καὶ θὰ λαλῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον. » Ὁ διδάκτωρ Ζέβ, περίφημος καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν, ἔμαθεν ὅτι ἦτο κενός τις τόπος ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ· τρέχει διὰ νὰ λάβῃ αὐτόν· ἀλλὰ κακῇ τύχῃ ἔφθασε λίαν ἀργά. Ἡ ἀκαδημία κατεπικράνθη· πρὸ ὀλίγου εἶχε δώσει εἰς τὴν δύναμιν ὅ,τι ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀξίαν. Ὁ πρόεδρος, μὴ ἠξεύρων πῶς νὰ ἐκφράσῃ τοιαύτην ἄρνησιν, ἣτις κατήσχυνε τὴν συνέλευσιν, διέταξε νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὸν ποτήριόν τι τὸ ὁποῖον ἐγέμισε νερὸν τόσον ἀκριβῶς ὥστε μία ἄλλη σταλαγματιὰ θὰ ἔκαμνεν αὐτὸ νὰ ἐκχειλίσῃ. Ὁ περὶ τούτου παρακαλῶν σοφὸς ἐνόησε διὰ τούτου τοῦ συμβόλου ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον τόπος ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀνεχώρησε περίλυπος, ὅτε ἠσθάνθη φύλλον τι ῥόδου εἰς τοὺς αὐτοῦ πόδας. Βλέπων δὲ τοῦτο ἀναλαμβάνει θάρρος· λαμβάνει τὸ φύλλον τοῦ ῥόδου καὶ βάλλει αὐτὸ τόσον ἀβρῶς ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ περιεχομένου ὑπὸ τοῦ ποτηρίου ὥστε δὲν διέφυγεν οὐδὲ μία σταλαγματιὰ. Εἰς ταύτην τὴν εὐφυᾶ πρᾶξιν ἅπαντες ἐχειροκρότησαν, καὶ ὁ διδάκτωρ παρεδέχθη δι' εὐφημισμῶν ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν σιωπηλῶν ἀκαδημαϊκῶν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΟΔΩΝ

Ἀνταμοιβή τῆς ἀρετῆς.

Ὁ ἅγιος Μεδάρδος, ἐπίσκοπος τοῦ Noyon, γεγεννημένος ἐν Salency, ἐξ ἐνδόξου οἰκογενείας, συνέστησεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ τὸ κατανυκτικώτατον βραβεῖον τὸ ὁποῖον ἡ φιλόστοργος εὐσέβεια προσέφερε ποτε εἰς τὴν ἀρετὴν. Τὸ δὲ βραβεῖον εἶναι ἀπλοῦς ρόδων στέφανος · ἀλλὰ, διὰ νὰ λάβῃς αὐτὸ, πρέπει ὅλαι αἱ ἀντίζηλοί σου, ὅλαι τῆς κόμης αἱ κόραι, νὰ σὲ ἀναγνωρίζωσιν ὡς τὴν εὐπειθεστάτην, μετριοφρονεστάτην καὶ φρονιμωτάτην. Καὶ αὕτῃ τοῦ ἁγίου Μεδάρδου ἡ ἀδελφὴ διωρίσθη τῷ 532 ὁμοφώνως πρώτη *rosière* (1) τοῦ Salency · ἔλαβε τὸν αὐτῆς στέφανον παρὰ τοῦ θεμελιωτοῦ, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἰδίων ἀρετῶν εἰς τὰς ὁμηλικὰς αὐτῆς. Οἱ κῖῶνες, οἵτινες διῆλθον τόσα βασίλεια, οἵτινες συνέτριψαν τὸ σκῆπτρον τῶν βασιλέων, ἐσεβάσθησαν τὸν στέφανον τοῦ Salency · μετέβη ἀπὸ προστατῶν εἰς προστάτας ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀθωότητος · εἶθε νὰ στεφανόνῃ αὐτὴν πάντοτε, καὶ ν' ἀξιώσῃ τῆς εὐτυχίας ὅλας ἐκεῖνας αἵτινες θὰ λαμβάνωσιν αὐτό! Ὅποτε ὁ K. de Fontanes ἐξύμνει τοὺς Παραδείσους καὶ ἦτο μόνον ποιητῆς, εἶπεν · « Οἶμοι! ὠραία ροδῇ, ἄλλοι φίλοι θὰ χορηγῶσι τὴν χρηστοθήειαν εἰς τὴν καλύβην · τὰ δὲ δῶρά μου δὲν εἶναι χωράφιον, ποίρνιον, ἀλλὰ δύναμαι μεθ' ἐνὸς ρόδου νὰ κοσμήσω τὸν πῦλόν σου. »

(1) Νεᾶνις λαβοῦσα τὸ βραβεῖον (ρόδον) τῆς φρονήσεως.

ΡΟΔΗ Η ΒΡΥΟΚΑΛΥΞ

Ἔρως, Τρυφή.

Βλέπων τις τὴν βρυοκάλυκα ῥοδὴν μετὰ τῶν ἀκανθῶν αὐτῆς χωρὶς κέντημα καὶ τοῦ κάλυκος περικεκυκλωμένου ἔκ τινος μαλακῆς καὶ γλυκείας χλόης, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἡ τρυφή ἠθέλησε νὰ ἐρίζῃ πρὸς τὸν ἔρωτα περὶ τούτου τοῦ ωραίου ἄνθους. Ἡ κυρία de Genlis βεβαιώνει ὅτι ὅτ' ἐπέστρεψεν ἐξ Ἀγγλίας παρ' αὐτὴν ὅλοι οἱ Παρισιανοὶ ἤλθον νὰ θαυμάσωσι τὴν πρώτην ῥοδὴν τούτου τοῦ εἶδους. Τότε ἡ κυρία de Genlis ἦτο ἤδη περιβόητος, καὶ ἡ ῥοδὴ ἦτο μόνον βεβαίως ἡ πρόφασις τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον περὶ αὐτὴν συνέσπευδε· ἡ μετριοφροσύνη δύναται μόνη νὰ πλανήσῃ αὐτήν· ἐπειδὴ αὕτη ἡ ῥοδὴ ἡ ὁποία εἶναι ἐκ Προβεγκίας, εἶναι γνωστὴ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων.

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ ΑΝΟΙΚΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Κάμνε καλόν.

Ταῦτα τὰ ωραῖα ἄνθη φαίνονται ὅτι προκαλοῦσι τοὺς μεγιστᾶνας εἰς τὸ εὐεργετεῖν· ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι γλυκυτέρα τῆς αὐτῶν εὐωδίας, καὶ ὁ καιρὸς τῆς δυνάμεως εἶναι πολλάκις βραχύτερος τοῦ καιροῦ τοῦ κάλλους αὐτῶν.

ΕΡΥΘΡΟΝ ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΛΕΥΚΟΝ ΡΟΔΟΝ.

Ἐρωτικὰ πάθη.

Ὁ ποιητὴς Βοννεφόνσιος ἔστειλεν εἰς τὴν αὐτοῦ ἐρωμένην δύο ῥόδα, τὸ μὲν λευκόν, τὸ δὲ ἐρυθρόν· τὸ μὲν λευκόν, διὰ

νὰ μιμηθῇ τὴν ὠχρότητα τοῦ χρώματος αὐτοῦ, τὸ δὲ ἐρυθρὸν διὰ νὰ ἐξεικονίσῃ τὰς φλόγας τῆς καρδίας· εἶχε προσθέσει εἰς τὴν ἀνθοδέσμην τούτους τοὺς τέσσαρας στίχους·

« Ὑπὲρ σοῦ, Δάφνη, ταῦτα τὰ ἄνθη πρὸ ὀλίγου ἠνοίχθησαν· ἰδὲ, τὸ μὲν εἶναι λευκὸν, τὸ δὲ κεχρωματισμένον λαμπρότατα· τὸ μὲν ἐξεικονίζει τὴν ὠχρότητά μου, τὸ δὲ τὰς φλόγας, ἀμφοτέρωθεν δὲ τὴν δυστυχίαν μου. »

ΡΟΔΗ ΕΝ ΜΕΣΩ ΠΟΑΣ.

Ὡφέλιμος καθ' ὅλα ἡ καλὴ συντροφία.

« Εἰδὼν ποτε, λέγει ὁ ποιητὴς Σαδῆς, ῥοδὴν περικεκυκλωμένην ἐκ φυλλάδος πόας τινός. Πῶς! ἐφώναξα, τοῦτο τὸ εὐτελὲς φυτὸν ἔχει φύσιν νὰ ᾔῃ μετὰ τῶν ῥόδων; Καὶ ἠθέλησα ν' ἀποσπάσω τὴν πόαν, ἥτις ταπεινῶς μοι εἶπεν· Φείσθητί μου· δὲν εἶμαι μὲν τὸ ῥόδον· ἀλλ' ἐκ τῆς εὐωδίας μου γνωρίζει τις τοῦλάχιστον ὅτι συνέζησα μετὰ ῥόδων. »

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ.

Διὰ νὰ στολίζωσι τὰ μαθήματα τῆς σοφίας, πολλάκις αἱ μουσαι παρέλαβον ῥόδον τι παρὰ τῶν Ἑρώτων. Ταῦτα τὰ ὠραῖα ἄνθη, σύμβολα τῆς ἡδονῆς, δεικνύουσι καὶ τὴν βραχεῖαν αὐτοῦ διαμονήν.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ τοῦ κάλλους ὅ,τι ὁ Μαλέρβιος ἔλεγε περὶ τινος παιδαρίου·

Ἦτο (τὸ κάλλος αὐτοῦ) τοῦ κόσμου τούτου ὅπου τὰ ὠραιότατα πράγματα ἔχουσι τὴν χειρίστην μοῖραν· καὶ, ῥόδον ὄν, ἔζησεν ὅσον ζῶσι τὰ ῥόδα, τὸ διάστημα μιᾶς πρωΐας.

Τὸ περιβόητον μυθιστόρημα τοῦ Ρόδου τὸ ὁποῖον εὐφρανε τὴν αὐλὴν Φιλίππου τοῦ Ὠραίου, φαίνεται ὅτι ἐγράφη μόνον διὰ νὰ μᾶς διδάσκη πόσον εἶναι ἐπικίνδυνον ν' ἀκούῃ τις διαφθορέα.

Ἐμπαθὴς τις ἐραστὴς ὅστις φροντίζει, κινεῖται διὰ νὰ γένηται κάτοχος ρόδου τινὸς, εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ βιβλίου. Ἀλλ' οὗτος ὁ φιλόστοργος ἐραστὴς, ὅστις δὲν εὕρισκε τι ἴσον τοῦ ρόδου τὸ ὁποῖον ὑπεραγαπᾷ, μόλις ἀπήλαυσε τῆς αὐτοῦ εὐωδίας, καὶ ἀμελεῖ αὐτὸ καὶ ἐγκαταλείπει.

Τὸ εἰς στίχους τοῦτο μυθιστόρημα ἐγράφη τῷ 1260 ὑπὸ Γουλιέλμου δὲ Λορρίς, καὶ ἐτελειώθη μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη ὑπὸ Ἰωάννου δὲ Μέυν.

Ἐράσμιον ρόδον! ἀνατελλούσης τῆς ἡοῦς σμῆνος ζεφύρων παίζει περὶ σέ· ἕκαστος αὐτῶν ὀρκίζεται ὅτι σὲ ὑπεραγαπᾷ, ἕκαστος σοὶ ὑπόσχεται αἰωνίαν πίστιν. Ἀλλ' ὁ ἥλιος, δύων εἰς τὸ κῦμα, βλέπει τὴν καταφρόνησιν διαδεχομένην τὴν περὶ αὐτῶν προσφιλῇ φροντίδα· τὸ ἀχάριστον καὶ πλάνον πλῆθος ἀνοσίως ἀπέρχεται μετὰ τοῦ χρώματός σου (1).

Ἐράσμιον ἄνθος μόλις ἀνεωγμένον μὴ πιστεύῃς τὸν Ἔρωτα· θὰ ποθήσῃ τὸν κάλυκα ὅταν μαράνῃ τὸ ρόδον (2).

(1) Οἱ ἔρωτες τοῦ Λευκίππου.

(2) Ὁ Ὀφφμάνος.

Ἡ αἰδὼς πρέπει νὰ ὑπερασπίζεται τὸ κάλλος ὡς ἡ ἄκανθα ὑπερασπίζεται τὸ ῥόδον (1).

Νέα Ἑγλη, θέλεις νὰ διαφυλάττης πολὺν καιρὸν τὴν εὐχροίαν τοῦ ῥόδου; λογίσθητι ὅτι ἡ φύσις ἐδυνήθη νὰ προσκολληθῇ εἰς τοῦτο τὸ ἄνθος φύλλον τι διὰ νὰ κρύψῃ αὐτὸ, ἄκανθαν διὰ νὰ ὑπερασπίζεται (2).

Ὁ γέρων ὅστις ὁμιλεῖ περὶ ἔρωτος εἰς κόρην τινὰ εἶναι ὡς ὁ ἄνεμος τοῦ φθινοπώρου ὅστις μαραίνει τὸ ῥόδον χωρὶς ν' ἀνοίξῃ αὐτό.

Κόρη εἶναι ὁ δροσερὸς κάλυξ τοῦ ῥόδου τοῦ ἐτοίμου ὄντος ν' ἀνοίξῃ· οὗτος ὁ κάλυξ εἶναι τόσον ἀγαπητὸς εἰς τὴν Χλωρίδα (Flore) ὥστε ἄκανθά τις ἀπαγορεύει τὴν προσέγγισιν αὐτοῦ. Τὸ κέντημα διαπερᾶ, σκοτώνει τὸν γέροντα τὸν ἐρχόμενον νὰ δρέψῃ αὐτό· ἐὰν ὅμως νέος ἐραστὴς ἔλθῃ νὰ προσφερθῇ, ὁ κάλυξ ἀνοίγεται, καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον ἄκανθα (3).

Σὺ, τῆς ὁποίας ἡ δόξα εἶναι νὰ ᾗσαι ωραία, ἐρασμίου φύλου νέον ἄνθος, λάβε τὸ ῥόδον ὡς πρότυπον· ἡ αὐτοῦ λαμπρότης γεννᾶται ἐκ τῆς αἰδοῦς αὐτοῦ.

Τοῦτο τὸ κόσμημα τῆς φύσεως κρύπτεται ὑπὸ θάμνον, καὶ διὰ νὰ φυλάττῃ τὸ αὐτοῦ κάλλος καθαρὸν, ὀπλίζει μετ' ἀκανθῶν τὴν κοιτίδα αὐτοῦ.

Πλούσιον ἐκ τῶν δώρων τῆς ἡοῦς, καθ' ὅσον καιρὸν φεύγει

(1) Β. Ί. Ροσάτης.

(2) Κωνστάντιος Δουβός.

(3) Γουίλλεμᾶνος.

τὸν Θεὸν τοῦ φωτός, ὅσον ὀλιγώτερον βλέπει τις αὐτὸ, τόσον περισσότερον τιμᾷ· ἡ σοφία φλέγει τὸν ἔρωτα (1).

Ῥόδα, ἐν οἷς βλέπω φαινομένην λαμπρότητα μεγίστην καὶ γλυκυτάτην, θ' ἀποθάνετε μετ' ὀλίγον· ἀλλ' ἴσως μέλλω ν' ἀποθάνω πρὸ ὑμῶν· ὁ θάνατος, τὸν ὁποῖον ἡ ψυχὴ μου φοβεῖται, δύναται νὰ μοὶ ἔλθῃ εὐθύς. Σεῖς μὲν ἀποθνήσκετε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ἐγὼ δὲ ἴσως ἐν μιᾷ στιγμῇ (2).

Σμινδρίδης ὁ Συβαρίτης ἔλεγεν ὅτι ἡ πτυχὴ φύλλου τινὸς ῥόδου εἶχεν αὐτὸν ἐμποδίσει νὰ κοιμηθῇ. Διὰ τοῦτο Ἀρίστιππος ὁ φιλόσοφος, ἀναπνέων ποτὲ τὴν εὐωδίαν ῥόδου τινὸς, ἀνέκραξεν·
« Ἀνάθεμα εἰς τοὺς θηλυδρίας οἵτινες ἠτίμασαν γλυκύτατα αἰσθήματα! »

Μέλημα ὃν ἔρωτος καὶ φιλοσοφίας, λέγει Βερναρδῖνος δὲ Σαῖν-Πιέρρος, ἰδὲ τὸ ῥόδον, ὅταν, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν σχισμάτων ὑγροῦ τινος βράχου, λάμπῃ ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χλόης, ὅταν ὁ ζέφυρος ταλαντεύῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἀκανθώδους αὐτοῦ καυλοῦ, ὅτε ἡ ἡὼς ἐσκέπασεν αὐτὸ μετὰ δακρύων, καὶ ὅταν καλῇ διὰ τῆς λαμπρότητος καὶ εὐωδίας αὐτοῦ τοὺς ἐραστάς. Ἐνίοτε κανθαρίς τις ἐγκεκρυμμένη εἰς τὸν αὐτοῦ κάλυκα ἐπαυξάνει τὸ κιννάβαρι διὰ τοῦ σμαραγδίζοντος χλωροῦ. Τότε φαί-

(1) Δὲ Λεύρος.

(2) Ὁ ἀββάς δὲ λὰ Χασσαίγνιος.

νεται τὸ ἄνθος τοῦτο λέγον ἡμῖν, ὅτι, σύμβολον ὄν τῆς ἡδονῆς διὰ τοῦ θελγήτρου αὐτοῦ καὶ τῆς ταχύτητος, φέρει ὡς ἐκεῖνο τὸν κίνδυνον περὶ ἑαυτὸ, καὶ τὴν μετάνοιαν ἐν τῷ κόλπῳ.

ΛΕΙΡΙΟΝ.

Φανέρωσις ἔρωτος.

Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Βοσπόρου τὸ λείριον εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀστασίας · ἀλλ' εἶναι καὶ τοῦ σφοδροτάτου ἔρωτος.

Τοιοῦτο ὁποῖον ἡ φύσις αὐτὸ γεννᾷ εἰς τοὺς ἀγροὺς τοῦ Βυζαντίου, μετὰ τῶν διαπύρων πετάλων καὶ τῆς κεκαυμένης καρδίας αὐτοῦ, μέλλει νὰ εἴπῃ εἰς τὸ αἰχμάλωτον κάλλος, ἂν καὶ περικεκυκλωμένον ὑπὸ κιγκλίδων καὶ κλείθρων, ὅτι ἐραστής τις ἀναστενάζει ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὅτι, ἐὰν καταδεχθῇ νὰ δειχθῇ ὀλίγον, ἡ θεὰ αὐτοῦ θὰ διαπυρώσῃ τὸ πρόσωπον καὶ ἀνθρακώσῃ τὴν καρδίαν ἐκεῖνου. Οὕτω νέος τις ἀφελής, ἐξερχόμενος ἐκ τῶν χειρῶν τῆς φύσεως, παρουσιάζει σέβας ἄπλαστον · ἀλλὰ μετ' ὀλίγον μεμορφωμένος ὑπὸ τοῦ κόσμου, ὡς τὸ λείριον ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κηπωροῦ, θὰ ᾗναι ἐρασμιώτερος, ἀσπειότερος, θὰ μάθῃ ν' ἀρέσκη, θὰ παύσῃ ν' ἀγαπᾷ.

Τὸ λείριον, ὑπὸ τὸ ὄνομα τουλιπὰν ἢ τουρμπὰν, καλύπτει τὸ ἀλαζονικὸν μέτωπον τῶν Τούρκων (1), οἵτινες ὑπεραγαπῶσι τὸ ἄνθος αὐτοῦ καὶ θεωροῦσιν ὡς σύμβολον τοῦ ἔρωτος. Ὑπερφιλοῦντες τὸν καυλὸν αὐτοῦ τὸν γλαφυρὸν καὶ τὸ ὠραῖον ἀγ-

(1) Κῆπος χειμῶνος, ἡ Γραφεῖον τῶν ἀνθῶν, περιέχων εἰκοσιεξ ἐλεγεία σπανιώτατα καὶ ἐπίσημα ὑπὸ Ἰωάννου Φρανῶ. Εἰς τόμ. εἰς 4ον, τέτυπωμένον εἰς Douai τῷ 1816.

γεῖον τὸ ὁποῖον στεφανώνει αὐτὸ, δὲν παύουσι θαυμάζοντες τὰς λοφιάς τὰς χρυσᾶς, ἀργυρᾶς, πορφυρᾶς, ἐχούσας χρῶμα περσικῆς Κύπρου, ἰοειδεῖς, ἐρυθρὰς βαθείας, ῥοδόχρους τρυφερὰς, ξανθὰς, μελανοειδεῖς, λευκὰς, καὶ τόσων ἄλλων χρωμάτων ἅτινα σκιρτῶσι, συναρμόζουσιν, ἐνόνονται, χωρίζονται ἐπὶ τούτων τῶν πλουσίων πετάλων ποτὲ μὴ συγχεόμενα.

Εὐθὺς τοῦ ἔαρος ἀρχίζοντος ἐορτάζουσιν εἰς τὸ σεράλιον τοῦ σουλτάνου τὴν ἐορτὴν τῶν λειρίων. Σταίνουσι πήγματα, ἐτοιμάζουσι μακρὰς στοὰς, θέτουσιν ἐν αὐτοῖς βαθμίδας ὡς ἀμφιθέατρον, καλύπτουσιν αὐτὰς, μετὰ πλουσιωτάτων ταπήτων, καὶ μετ' ὀλίγον φορτόνονται ἐκ πλήθους ἀπείρου κρυσταλλίνων ἀγγείων, ἐστεφανωμένων ἐκ τῶν ὠραιοτάτων λειρίων. Γενομένης δὲ νυκτὸς, τὰ πάντα φωτίζονται· αἱ λαμπάδες διαχέουσι τὰς γλυκυτάτας εὐωδίας, κεχρωματισμένοι λύχνοι λάμπουσι πανταχοῦ ὡς στέφανοι ὀπαλλίων, σμαράγδων, σαπφείρων, ἀδαμάντων καὶ λυχνιτῶν. Πλῆθος ἄπειρον πτηνῶν περικεκλεισμένων ἐν χρυσοῖς κλωδίοις, ὅλων ἐξύπνων ὑπὸ τοῦ θεάματος τούτου, συμμιγνύουσι τὸν μινυρισμὸν αὐτῶν μετὰ τῆς μελωδίας τῶν ὀργάνων τὰ ὁποῖα παίζουσιν ἀόρατοι μουσικοί· βροχὴ ῥοδόχρου ὕδατος δροσίζει τὸν ἀέρα· αἱ θύραι ἀνοίγονται, καὶ αἱ νέαι ὀδαλίσκαι ἔρχονται νὰ μιγνύωσι τὴν λαμπρότητα τῶν θελγήτρων καὶ τοῦ στολισμοῦ αὐτῶν μετὰ τῆς περιχαροῦς ἐορτῆς.

Ἐν μέσῳ τοῦ σεραλίου βλέπει τις τὴν σκηνὴν τοῦ σουλτάνου· οὗτος, ῥαθύμως ἐξηπλωμένος ἐπὶ στρωμάτων, φαίνεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν δώρων ἅτινα θέτουσιν εἰς τοὺς αὐτοῦ πόδας μεγιστᾶνες τῆς αὐλῆς· συννεφὲς εἶναι τὸ μέτωπον αὐτοῦ· τὸ βλέμμα ἄγριον. Τί! ἡ λύπη ἄρά γε εἰσέδυσεν ἕως εἰς τὸν παντοδύναμον τοῦτον θνητόν; ἀπώλεσέ τινα τῶν ἐπαρχιῶν; φο-

Βεῖται τὴν ἀποστασίαν τῶν ὑπερηφάνων γιανισσαραίων; Ὁχι, δύο ἄθλιοι δοῦλοι ἐτάραξαν μόνοι τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἐν ταῖς πομπαῖς τῆς ἐορτῆς ἓνα τινὰ ἰοκλάνην παρουσιάζοντα λεῖριον εἰς τὸ κάλλος τὸ ὁποῖον κυριεύει αὐτόν. Ὁ σουλτάνος ἀγνοεῖ τὰ μυστήρια τὰ ἀποτεταμιευμένα εἰς τοὺς ἐραστάς· ἀλλ' ἀόριστός τις μέριμνα ἐμβῆκεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ· ἡ ζηλοτυπία βασανίζει καὶ ἐνοχλεῖ αὐτόν· ἀλλὰ τί δύναται τοῦτο τὸ πάθος, τί δύνανται αἱ κιγκλίδες καὶ τὰ κλεῖθρα πρὸς τὸν ἔρωτα; Ἐν τι βλέμμα καὶ ἐν ἄνθος ἤρκεσαν εἰς τοῦτον τὸν πανοῦργον θεὸν πρὸς τὸ μεταβαλεῖν φρικτὸν σεράλιον εἰς τόπον ἀγαλλιάσεως, καὶ εἰς τὸ ἐκδικηθῆναι τὸ ὑβρισμένον κάλλος ὑπὸ δεσμῶν. Τὰ λεῖρια ἔχουσι καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἐραστάς.

Ἀπὸ τοῦ 1644 ἕως εἰς τὸ 1647 ἡ τῶν λειρίων μανία ἴσχυσεν ἐν Ὀλλανδίᾳ. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τῶν λειρίων ἡ τιμὴ ὑπῆρξεν ὑπέρμετρος, καὶ ἐπλούτισε πολλοὺς χρηματιστάς. Οἱ κηπωροὶ ἐτίμων μάλιστα τινὰ εἶδη, οἷς ἔθετον ὀνόματα ἰδιαίτερα. Τὸ πολυτιμότεον εἶδος ἦτο τὸ ὀνομαζόμενον αἰσιθέβαστον· ἐτίμων αὐτὸ δύο χιλιάδας φιορινίων· ἐφρόνουν, ὅτι ἦτο τόσον σπάνιον ὥστε ὑπῆρχον μόνον δύο ἄνθη ἐκείνου τοῦ εἶδους, τὸ μὲν ἐν Ἀρλέμῃ, τὸ δὲ ἐν Ἀμστερδάμῃ. Διὰ νὰ λάβῃ ἐν προσήνεγκέ τις τέσσαρας χιλιάδας ἑξακόσια φιορίνια μετὰ ωραίας ἀμάξης διζύγου καὶ ὅλων τῶν προσθηκῶν· ἄλλος δέ τις παρεχώρησεν ὑπὲρ ἐνὸς βολβοῦ δώδεκα πλέθρα γῆς.

Τὸ πρὸς τὰ λεῖρια πάθος ἐσήκονεν ὅλων τὸν νοῦν. Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ προμηθευθῶσι δι' ἑλλειψιν χρημάτων μετρητῶν ἀπέκτων δι' ἀνταλλαγῆς γηδίων καὶ οἰκων. Οἱ δὲ κηπωροὶ καὶ ἄλλοι ἀσχολούμενοι περὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀνθῶν ἀπέκτησαν τάχιστα ἄπειρον περιουσίαν· ἔκτοτε δὲ ὅλοι τῆς κοινωνίας αἱ τάξεις ἠθέλησαν νὰ γίνωνται ἔμποροι λειρίων. Πρασιαὶ λειρίων

ἦσαν ὁ μέγιστος θησαυρὸς ὃν ἐδύνατό τις νὰ ἔχη, καὶ ἥξιζον, ὅσον καὶ ἡ μεγαλοπρεπεστάτη ἑπαυλὶς. Διηγοῦνται ὅτι ναύτης τις, προσενεγκὼν πρᾶγματείας εἰς ἔμπορον καλλιεργοῦντα λείρια πρὸς χρηματισμὸν, ἔλαβε παρ' ἐκείνου εἰς πρόγευμα μαινίδα, μεθ' ἧς ὁ ναύτης ἀνεχώρησε· καθ' ὁδὸν δὲ εἶδε βολβοὺς ἐν τῷ κήπῳ· καὶ, νομίσας ὅτι εἶναι κοινὰ κρόμμυα, ἔφαγεν αὐτὰ εὐθύμως μετὰ τῆς μαινίδος. Τότε ὁ ἔμπορος ἔφθασε, καὶ ἀνέκραξεν ἀπελπίζόμενος· « ὦ κάθαρμα! τὸ πρόγευμά σου μὲ ἠφάνισεν· ἐδυνάμην μετ' αὐτοῦ νὰ εὐωχῆσω βασιλέα! »

ΜΥΡΤΟΣ.

Ἔρως.

Ἡ μὲν δρυς πάντοτε καθιερώθη εἰς τὸν Δία, ἡ δὲ δάφνη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἡ δὲ ἐλαία εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἡ δὲ μύρτος εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Παντοτεινὴ γλῶη, κλάδοι εὐκαμπτοὶ, εὐώδεις, ἀνθώδεις, καὶ οἵτινες φαίνονται προωρισμένοι εἰς τὸν στολισμὸν τοῦ μετώπου τοῦ ἔρωτος, ἐπροξένησαν εἰς τὴν μύρτον τὴν τιμὴν τοῦ εἶναι τὸ δένδρον τῆς Ἀφροδίτης. Ἐν μὲν Ρώμῃ ὁ πρῶτος ναὸς ταύτης τῆς θεᾶς περιεκυκλώθη ἐκ τινος ἄλλους μύρτων· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Μυρτία. Ὅποτε ἐφάνη εἰς τὰ κύματα, αἱ Ὠραὶ ἐπορεύθησαν εἰς συνάντησιν αὐτῆς, καὶ ἔδωκαν ζωστῆρα πολυχρώματον καὶ στέφανον μύρτου. Μετὰ δὲ τὴν νίκην αὐτῆς πρὸς τὴν Παλλάδα καὶ Ἥραν ἐστεφανώθη μετὰ μύρτου ὑπὸ τῶν Ἑρώτων. Καταληφθεῖσά ποτε ἐξερχομένη ἐκ τοῦ λουτροῦ ὑπὸ τινων Σατύρων, κατέφυγεν ὀπίσω τινὸς θάμνου μύρτου· καὶ μετὰ κλάδων τούτου τοῦ δένδρου ἐκδικήθη τὴν θρασεῖαν Ψυχὴν, ἥτις εἶχε τολμήσει νὰ

παραβάλη τὸ ἐφήμερον κάλλος αὐτῆς πρὸς ἀθάνατον κάλλος· ἔκτοτε δὲ ὁ στέφανος τῶν Ἑρώτων ἐκόσμησεν ἐνίοτε τὸ μέτωπον τοῦ πολεμιστοῦ. Μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν Σαβίνων οἱ Ῥωμαῖοι ἐστεφανώθησαν μετὰ μύρτου εἰς τιμὴν τῆς πολεμικῆς Ἀφροδίτης, τῆς νικητρίας Ἀφροδίτης· οὗτος δὲ ὁ στέφανος μετέσχευε ἔπειτα τῶν πλεονεκτημάτων τῆς δάφνης, καὶ ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν θριαμβευτῶν. Ὁ πάππος τοῦ δευτέρου Σκιπίωνος ἐνίκησε τοὺς Κόρσους, καὶ δὲν ἐφάνη πλέον εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας χωρὶς μυρτίνου στεφάνου.

Σήμερον δὲ, ὅτε θρίαμβοι δὲν γίνονται πλέον ἐν τῷ Καπιτωλίῳ, αἱ τῆς Ῥώμης γυναῖκες διεφύλαξαν μέγαν ζῆλον πρὸς τοῦτον τὸν ὠραῖον θάμνον· προτιμῶσι τὴν ὁσμὴν αὐτοῦ τῆς τῶν πολυτιμοτάτων μύρων, καὶ χύνουσιν εἰς τὰ λουτρὰ αὐτῶν νερόν τι ἐσταλαγμένον ἐκ τῶν φύλλων ἐκείνου, πεπεισμένοι ὅτι τὸ δένδρον τῆς Ἀφροδίτης εἶναι εὐνοϊκὸν πρὸς τὸ κάλλος. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἔσχον ταύτην τὴν ιδέαν, τὸ δένδρον τῆς Ἀφροδίτης ἦτο ἀκόμη εἰς αὐτοὺς τὸ δένδρον τῶν Ἑρώτων, ἐπειδὴ εἶχον παρατηρήσει ὅτι ἡ μύρτος, κατέχουσα τόπον τινὰ, ἀπομακρύνει ὅλα τᾶλλα φυτά. Οὕτως ὁ ἔρως κυριεύων καρδίαν τινὰ ἀποδιώκει πᾶν ἄλλο πάθος.

ΦΡΑΓΚΙΚΗ ΔΑΦΝΗ.

Δόξα.

Εἶδον ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν Νέαν Νῆσον (Isola Bella) μεγάλας δάφνας ὡς δρύας· ἐπὶ δὲ τοῦ φλοιοῦ τινος τούτων τῶν δαφνῶν ἀνεγίνωσκε τις Μαρεγγῶ (Marengo). Αὕτη ἡ λέξις εἶχεν ἐγχαράχθῃ παρὰ τοῦ Βοναπάρτου, ἐσπέραν τινὰ, περῶν-

τος ἐκεῖ, ὅτ' ἐπορεύετο εἰς τὸ στράτευμα. Οὐδεὶς τότε δὲν θὰ ἐμάντευεν ὅτι ὁ ἐνδοξος πολεμιστὴς προεδείκνυεν οὕτω τὸν τόπον τῆς νίκης αὐτοῦ. Ὑπὸ ταύτην τὴν δάφνην ὁ Βοναπάρτης ὠνειροπόλει τὴν ἡγεμονίαν τοῦ κόσμου. ὦ μεγαλεῖον! ὦ δυστυχία! ἡ λέξις διέμεινε περισσότερον καιρὸν παρὰ τὴν ἡγεμονίαν, παρὰ τὸν ἥρωα! Ἀνεγινώσκετο ἀκόμη τὸ 1816· ἀλλ' ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἐκλείψῃ αὐξάνουσα, ὡς ὁ ἥρωας, ὅστις εἶχεν αὐτὴν ἐγχαράξει, καὶ ὅστις δὲν ὑπῆρξέ ποτε τόσον μέγας ὅσον εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰλένην.

Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπένειμαν στεφάνους δάφνης εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς δόξης. Ἐκόσμησαν δι' αὐτῶν τὸ μέτωπον τῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων, τῶν Ἑστιάδων καὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Ὁ ὠραῖος οὗτος θάμνος γεννᾶται ἄφθονος ἐν τῇ νήσῳ τῶν Δελφῶν, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Πηνειοῦ. Ἐκεῖ οἱ εὐώδεις καὶ ἀειθαλεῖς αὐτοῦ κλαδίσκοι φθάνουσι τὸ ὕψος τῶν μεγίστων δένδρων· καὶ φρονοῦσιν ὅτι διὰ τινος ἀποκρύφου ἀρετῆς ἀπομακρύνουσι τὸν κεραυνὸν ἐκ τῶν ὄχθων ἄστινας θέλγουσιν.

Ἡ ὠραία Δάφνη ἦτο θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ· ἠγάπηθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀλλὰ, προτιμῶσα τὴν ἀρετὴν τοῦ ἔρωτος τοῦ εὐγλωττοτάτου τῶν θεῶν, φοβουμένη μὴ διαφθαρῇ ἀκούουσα αὐτὸν, ἔφυγεν. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ἐκυνήγησεν αὐτήν· καὶ, ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ φθάσῃ, ἡ νύμφη ἐπεκαλέσθη τὸν πατέρα αὐτῆς, καὶ μετεβλήθη εἰς δάφνην. Ὁ δὲ ἐραστὴς, κρατῶν ἤδη εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ μόνον ἀναίσθητον φλοιὸν, ἐξεφώνησε τοῦτον τὸν θρῆνον·

Ἐπειδὴ τοῦ οὐρανοῦ ἡ ζηλότυπος τρυφή δὲν συγχωρεῖ νὰ ἦσαι νύμφη μου, ἔσο δένδρον μου τοῦλάχιστον· ἡ εὐτυχὴς φυλλὰς σου ἅς πλέξῃ τὴν φαρέτραν, τὸ τόξον καὶ τὰς τρίχας μου·

εἰς τοὺς τοίχους τοῦ Καπιτωλίου, εἰς ἐκεῖνας τὰς λαμπρὰς
ἐορτὰς καθ' ἃς ἡ Ῥώμη θὰ ἐπιδεικνύεται τὰς πολλὰς αὐτῆς κα-
τακτήσεις, θὰ ἦσαι τῶν νικητῶν ὁ στολισμὸς καὶ τὸ βραβεῖον.
Οἱ δὲ σεβαστοὶ κλαδίσκοι σου θὰ ὑπερασπίζονται τὴν εἴσοδον
τοῦ ἀνακτόρου τῶν Kaisάρων πρὸς τοὺς ἐχθρικοὺς κεραυνούς·
καὶ, ἐπειδὴ τοῦ μετώπου μου ἡ ἱερὰ νεότης δὲν θὰ δοκιμάσῃ
ποτὲ τὴν φθορὰν τοῦ καιροῦ, ἃς διαφυλάττῃ τὸ φύλλον σου
αἰώνιον ἔαρ!

ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΟΝ ΤΩΝ ΑΝΘΟΠΩΛΟΥΣΩΝ.

*Ερως δεινὸς καὶ ἄγνός.

Ἐράσμιον καρυόφυλλον, ἡ πνοή σου θέλγει καὶ διαπερᾷ τὰς
αἰσθήσεις μου· σὺ διαχέεις εἰς τὴν πεδιάδα ταύτας τὰς γλυ-
κείας καὶ ἡδονικωτάτας εὐωδίας. Αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ δροσεροῦ
καὶ πρωῒνοῦ ρόδου εἶναι εἰς ἐμὲ ὀλιγώτερον εὐφρόσυνοι. Καὶ ἡ
γλυκεῖα καὶ καθαρὰ εὐωδία σου εἶναι θυμιάμα τὸ ὁποῖον ἡ φύσις
ἀναβιβάζει ὡς φόρον πρὸς τοὺς οὐρανούς.

Τὸ πρῶτον καρυόφυλλον εἶναι ἀπλοῦν, ἐρυθρὸν καὶ εὖοσμον.
Ἡ δὲ καλλιέργεια ἐδιπλασίασε τὰ πέταλα αὐτοῦ καὶ ἐποίκιλε
τὰ χρώματα ἐπ' ἄπειρον. Ταῦτα τὰ ὡραῖα ἄνθη ζωγραφίζονται
διὰ μυρίων χρωμάτων, ἀρχίζοντα ἀπὸ τοῦ τρυφεροῦ ροδίνου
ἕως τοῦ τελείου λευκοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ βαθέος ἐρυθροῦ ἕως τοῦ
λαμπροῦ τοῦ πυρὸς χρώματος. Βλέπομεν πρὸς τούτοις ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ ἄνθους δύο τούτων τῶν χρωμάτων ἅτινα συγκρούονται,
ἀντιθέτονται καὶ συγχέονται. Τὸ καθαρὸν λευκὸν εἶναι κεκεντη-
μένον ὑπὸ τοῦ ἰανθίνου, καὶ τὸ ροδίνον ποικίλλετται ἐξ ἐρυθροῦ
περιλάμπρου. Διὸ βλέπομεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ταῦτα τὰ ὡραῖα

ἄνθη μαρμαρόεντα, τιγροειδῆ, καὶ ἄλλοτε ἐξαίφνης ἐτερόχροα ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς θελγόμενος νομίζει ὅτι βλέπει ἐν τῷ αὐτῷ κάλυκι ἐν ἄνθος πορφυροῦν καὶ ἐν ἀλαβαστροειδές. Ὅν σχεδὸν τόσον ποικιλόμορφον ὅσον καὶ ποικιλόχρουν, τὸ καρυόφυλλον διανοίγει τὰ ὠραῖα αὐτοῦ ἄνθη ὡς θύσανον, ὡς σύμβολον, ὡς κόμβον, καὶ ἄλλοτε ἀκόμη προσποιεῖται τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ῥόδου· ἀλλὰ πάντοτε φυλάττει τὴν εὐφρόσυνον αὐτοῦ εὐωδίαν, καὶ τείνει ἀκαταπαύστως ν' ἀφίνη τὸν ἀλλότριον αὐτοῦ στολισμὸν διὰ ν' ἀναλάβῃ τὸν ἴδιον καλλωπισμὸν. Ἐπειδὴ ἡ χεὶρ τοῦ κηπωροῦ, ἥτις δύναται νὰ διπλασιάσῃ, τριπλασιάσῃ, καὶ διαποικίλῃ τὸν στολισμὸν τοῦ καρυοφύλλου, δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτὸν μόνιμον. Οὕτως ἡ φύσις κατέθεσεν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τὴν ἡδονικωτάτην ἀρχὴν τῶν αἰσθημάτων. Ἡ τέχνη καὶ ἡ κοινωνία, ἀναπτύσσουσιν, καλλιεργοῦσιν αὐτήν τὴν ἀρχὴν καλλωπίζουσιν, ἐξαδυνατίζουν ἢ ἀνυψόουσιν αὐτήν. Μυρία αἷτια συνερχόμενα δύνανται νὰ καταστήσωσι τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς ἄστατα καὶ εὐμετάβολα· ἀλλὰ παρὰ τὰ παράλογα, τὰς πλάνας καὶ τὰ ἀκατανόητα παίγνια τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἡ φύσις ἐπανάγει πάντοτε τὸν ἔρωτα εἰς τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον εἰς αὐτὸν ἔταξεν. Ὁ Λαροσεφουκῶλδος εἶπε· « Τὸ αὐτὸ γίνεται περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος τὸ ὁποῖον καὶ περὶ τῆς ὀψεως τῶν πνευμάτων· ὅλοι μὲν περὶ αὐτῶν λαλοῦσιν, ἀλλ' ὀλίγοι εἶδον. » Τί ἐννοεῖ οὗτος ὁ ἀνιαρὸς ἠθολόγος δι' ἀληθοῦς ἔρωτος; θέλει ἄρά γε νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὁ ἀληθὴς ἔρως εἶναι φάντασμα; Ὁχι, ὁ ἀληθὴς ἔρως ζῇ εἰς ὅλας τὰς καρδίας...

« Εἶδον τὸν ἔρωτα ἐξεικονισμένον εἰς διαφόρους τόπους· ὁ μὲν ζωγραφίζει αὐτὸν γέροντα, ὠμὸν καὶ μανιώδη· ὁ δὲ πρῶτον, παῖδα, τυφλόν, γυμνόν· ἕκαστος ἔχει αὐτὸν ὡς τοιοῦτον ὁποῖον ἐγνώρισε διὰ τῶν εὐεργετημάτων ἢ τῆς παρανομίας αὐ-

τοῦ. Διὰ τὴν ὁρίσιν τις κάλλιον ἐπὶ τῆς ἀληθείας τὴν φύσιν αὐτοῦ, τοῦτο συμβαίνει ἐπειδὴ ἕκαστος ποικίλλει ἐν τῷ ἰδίῳ ἐγκεφάλῳ θεόν τινα ἔρωτος ἴδιον καὶ νέον εἰς αὐτὸν, καὶ εἶναι ἐν ταῖς διανοίαις τῶν ἀνθρώπων τόσοι ἔρωτες ὅσα καὶ εἶδη ἐραστῶν (1). »

Ὁ καλὸς Ρενέ δ' Ἀνζού, οὗτος ὁ Ἑρρίκος δ^{ος} τῆς Προβεγκίας, πρῶτος ἐπλούτισε τοὺς κήπους ἡμῶν διὰ τοῦ καρυοφύλλου καὶ τοῦ ἐρυθροῦ ῥόδου · χρεωστοῦμεν δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τὴν μελιτηρίαν σταφυλήν. Οὗτος ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐκαλλιέργει τοὺς κήπους, τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὰ γράμματα, εἶναι συγγραφεὺς πονήματός τινος σπανιωτάτου καὶ ἐρασμιωτάτου, ἐπιγραφομένου · Αἵτησις γλυκυτάτης συγγνώμης εἰς τὴν ἐρωτικὴν καρδίαν.

(1) Ἀντώνιος Ἑρωέτας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Μετάφρασις Ἰωάννου Πανταζίδου.)